

Gergely Ágnes

Dedikáció

Szeretettel, írtam a nevem fölé,
míg ő a könyvespolcon
keresett valamit. Ezt vegye
komolyan, szóltam utána.
Késő, válaszolta, már a szomszéd
szobából. Sohasem késő, mondtam,
szinte jelentés nélkül. Addigra
előttem állt, sokkal közelebb,
mint máskor. Láttam a száját.
Ösztönből hátraleptem.
Nem szólt. Nem szólt soha többé.
Kihagyott az utolsó estből, nevemet
lehagyta a plakátról, kihagyott
mindenhonnan. Miért, kérdeztem.
Nem tudok mindenkire
odafigyelni, mondta, és letette
a kagylót. Így ment el.
És nem tette jójá. Én sem.

Egy régi templom

*Lidérces odvak mélyén, / hol pőrén áll a Jog,
az Idő vár, lesekszik – / csókolsz? Kőhögni fog.*
W. H. Auden

Távoli erdő mélyén
rég eloszlott a nép.
Sötét az erdő széle,
hogy fél, aki belép.

És nem lehet betörni,
semerre sem visz út.
Az erre tévedőket
kizárja a bozót.

Valaha templom állt itt,
kőlakta áhítat.
A vadkökény az oltár
romjait őrzi csak.

És mind, amit megőrzött,
a homályos lelet
annyit ér, mint a percnyi
szélfútta ismeret.

Gyerekkorom csodája!
Olyan egyszeri vagy,
mint a lélegzet vágya
a megszállás alatt.

De az Idő hatalmas,
és megnő, ami volt.
Mégis, jó lenne tudni,
túléltem azt a kort?